

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΩΣΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

HP

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο ώραριος "Ανασέλμο, υπόπτος τύπος, που παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός δαήρης, προσπαθεί νά μπλέξει στά δίχτυα του την Λουκιανή, τη σύγχρονη ένος περιόδου θαυματοποιού, τού "Αρχοντος του Μυστηρίου, όπως τόν λένε, ό δοπιος, με τά καταπληκτικά πειράματά του. Εγεί δυνατώσει το παρίσιο. Η Λουκιανή, όντας καθέτης στον παραμελεί πρός χρήση της τέχνης του. Και γιατί νά τόν έκδικηθη, πηγαίνει μια βραδύτης με τόν "Ανασέλμο σέ είναι χορευτικό κέντρο. Βεγούνται από κει, ο "Ανασέλμο της βάζει σ' ένα απόκλιτο για νά νά τόν πάρει στη σημερινή. Μα σταν έκεινος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του την ιανόρα γυναίκα του χωρίς άλλον, από τό περαβάθμην. Η μοία του λέει σημαντικά τις λέξεις : «Σέ ει για μένα και φέργει για τον "Ανασέλμο διεύθυνθαν κατόπιν πρός τό πάτη του, μα στό δρόμο μηγετέλι ή διώνυτο πός κάποιος, πρό διάν του βλέπει, που παρασκευήν καταστρέψει. Γύριζε και κυττάζει δελνά κι' όπιστερα, μα δέν βλέπει γύρω τόπο τον. Φτάνει τέλος στην πολυσπαστοκιά, δημούντοι. Μα καθώς διεβαίνει στό διασπριματικό πινάκι, πινάκι της χέρια, έπειτα δέν έπεισδιο, μηδενίκι τού Καρλίο. Τόν χτυπάει δημητρίας κι' διά τον έκδικηθη δριμία. Τέλος δέν έχει μπαίνει στό διαμέρισμα του κι' έκει βρίσκεται, που τόν δανταστώνει και τόν πλημμυρίζει από φόβο. Παρίσι την έπιστολή αυτή και πηγαίνει στό γραφείο κάτιον με μέριπορο μαργαριτών, τόδ Ζακινόλ, με τόν δοπιού πετάπειρας συναλλαγές. Μόλις διεβάζει στο Ζακινόλ την έπιστολή, τραμοκρατείται κι' αυτός.

(Συνέχεια έκπινον προγραμμάτων)

Ο Ζακινόλ κατέβασε μια στιγμή κι' έπειτα διακοπούμεθησε :

— Σού έκοψα μάλιστα έναν ελόδημα, είς άναμνησις τής έποχής έκεινης... Δέν έχει ποτέ πεντάρα... Έτσι είνε φυσικό νά μήνιν διαφέρουσαν τόσο για τή ζωή σου. Κάθος έγώ...

Για νά γελάση καλύτερα δ' Ανασέλμο. Εάπλωσε τά πόδια του σε μάλινη πλυνθόρνη κι' έφθησε τή στάχτη του πούρου του νά πέση σπάνια στόν τάπτων.

— Πέφτεις έξω, Ζακινόλ, είπε, διν μηνίζεις πώς δέν λογαριάζει τή ζωή μου, έπειδη δέν έγινε πλούσιος, δινάς έσύ!

— Δέν θά μπορούσαι νά συνεννοηθούμε μ' αυτό τό Συρίες ; ρώτησε ο Ζακινόλ.

— Μιλᾶς σαν νά μή τόν έσησης είλε δ' Ανασέλμο. "Οταν δ Συρίες λέεις έναν πράγμα, πρέπει νά τό κάνη, κι' δύναμος νά χάλαστη! "Επρεπε νά τό πρεμένουμε στό πέδιο θέρησης αυτής της έποχης... Εξ αλλου, όντας θέλη τό πομάρι μας, δέν έχει και πολύ διάσικο!.. Μονάχα ποι δέν θά πάρει τό δικό μου... "Έγω θά τό στρίψω για τό έδωτερικό... Είσπωντας, ύπαρχει μια χαριτωμένη γυναίκα τού μισσίζικώλα, που δεν μη βοσθήση σ' αυτό... "Έχει κοιμήματα, που διάπτερουσενών μια δάλοκλητη περιουσια... Έξ αλλου, ύπαρχεις κι' έσύ. Ζακινόλ, που θά μοι δάλωσης προκαταθολικών δέκας χιλιάρικας...

— Ε!.. Τι έκανε, λέει... Δέκα χιλιάρικα;... Τρέπλασθήκες, σίγουρα... Τό μόνο που μπορώ νά κάνω για σένα, είνε νά σού στελω, δημούντοι σαν πάς, τό ταχυτέρο σου μηνιάτικο... Μού φάντασα πάς κι' αυτό είνε κάτι... Θυμήσου τίς συμφωνίες μας... Τό καθωρίσταις πώς, διτι κι' άν συμβει, πρέπει ν' άρκεστης στό μηνιάτικο που σαδ έκκοψα.

— Μά διν αυτή ή γυναίκα μον τά χαλάση τήν τελευταία στιγμή, δέν θέρω χρήματα για νά φύγω απ' τό Παρίσι...

— Κι' δύ κινηματογράφος;

— Δέν θγάζεις τίποτε απ' αυτόν;

— Όχι, είμαστε πάρα πολλοί!.. "Έξ αλλου, σήμερα μονάχα φίλμ παρλάν γυρίζονται. Κι' έγώ δέν έχω ντιξιέσι.

— Τέλος πάντων, θά σου βγάλω τά εισιτήριά σου τού τραίνου και τού βασιριού... Τό εισιτήρια μόνο... Δέν θά σου δώσω καθόλου χρήματα. Θά ήσουν ίκανός νά τό φάς και νά μή φύγεις. Κι' δικόμα με σαδ βγάλω τά εισιτήρια, όπω

τόν δρόμο νά πάς μακρυά, πολύ μακρυά... Δέν μού άρεσει νά βρίσκεσαι στό Παρίσι...

* * *

Τή μεθεποιέντε το πρώι, καθώς η Λουκιανή διέσχιζε τό σαλόνι τού ειδονοχείου, όπου έμενε με τό σύζυγό της, έλεν έξαρινα τόν "Ανασέλμο, δ' δοπιος, καθισμένος, διάσθαζε μιά έφημεριδα. Μόλις την είδε, σηκώθηκε δρόσιος.

Μερικές ένες πού ήσαν κι' αυτές στό σαλόνι, τόν κρυφοκύταζαν και κάτι φιθύριζαν μεταξύ τους. Άσφαλτος τόν φαινόταν ωραίος και κομψός. Ένας Γάλλος Ραφέν Νοσάρρο.

— Κύριε "Ανασέλμο! είπε ταραχμένη η Λουκιανή, πλησιάζοντάς τον. Τί θέλετε έδω;... "Αν σύζυγός μου σας έδειλε;

— Ίόν παραφύλαξες καί τόν είδα νά παίρνη ένα ταξιδιού... Δέν υπάρχει κύνηνος, μή φοβάστε... "Έξ αλλου, έπρεπε νά σάς δώ... "Ακούστε στημερα τό πάρογευμα στό στούντιο τού «Καλλιτεχνικού Όλικυ», στό Νείγιο θά τελείωσαν τό νύρισμα τού ρόλου μου... Μού είχατε πή πιών θα σάς ένδιβερε τό τάξισμα μιᾶς τανιάς στό στούντιο... Θέλετε νέρθητε;

Η Λουκιανή ήξερε πώς δύ σύζυγός της διό τό πάρογευμα θά περινόση μαζί με τόν "Πλάιρ στό κατάστημα ένδον του κατασκευαστού ειδον ταχυδακτυλουργικής... Θά έμενε μόνη... Συνεπός δέν ήταν καθόλου κακό νά παρακολουθήστε τό γύρισμα μιᾶς τανιάς...

— "Ε, ναι... απόητησε, Θάρθηδ!... Θάρθηδ!... Είνε τόσος καιρός πού θέλω νά δώ πάντα γυρίζουν μιᾶς τανιά...

— "Ω! Εύχοριστο!... Είμαι πολύ εύτυχης... Ή παρουσία εας έρα με βεηθηση νά παίδει κατά τό ρόλο μου... "Ελάτε κατά τίς τέσσερες... Θά έχω είδοποιήσει στήν πόρτα τού στούντιο για νά σάς άσκησουν να περάσετε. Είμαι βέβαιος τώρα πώς αυτό τό φίλι θα μηγέλθη μεγάλη επιτυχία για μένα... χάρις σε σάς... Χάρις σε σάς...

Η Λουκιανή πήγε πράγματα στό στούντιο. Ο "Ανασέλμο είχε διαδικούσει μαζί με τόν "Πλάιρ στό κατάστημα ένδον της προσκαλέστη, γιατί στή σκηνή πού θά γυρίζοταν διά τό ρόλο του, ήταν κάπως καλούτοικος και έτοι στα ματιά μιᾶς γυναίκας σαν τή Λουκιανή, πού δέν ήξερε απ' αυτά τά πράγματα, θά μπορούσε νά ποιάρη για πρωταγωνιστής.

— Όταν έγινε μιά διακοπή στό γύρισμα, δ' Ανασέλμο πήγε και βρήκε τή νέα γυναίκα:

— "Ε, λοιπόν, τής είπε, βλέπετε πόσο εύκολο πράγμα είνε διν κινηματογράφος:

— Πράγματα είνε πολύ πιό εύκολος, απ' διτι τόν φανταζόμουν.

— Για μιᾶς γυναίκα, τό πράγμα είνε διπλούστατο, έξακολούθησε δ' Ανασέλμο. Φτάνει νά είνε έξαιρετική ωραία, δημούντοι σάς τή Λουκιανή, πού δέν ήξερε απ' αυτά τά πράγματα, θά μπορούσε νά ποιάρη για πρωταγωνιστής.

— Είστε υπερθολικός!

— Σας δάκριζαν μακριά υπερθολική!... Δέν θημείστε με γιαντά πρώτης στόντιο μεταξύ τουαλέττες, δημούντοι έπειτα στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

— "Ε, δημούντοι χωρίσεταις, δημούντοι στόντιο με χάρι έπειτας στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

— "Ε, δημούντοι χωρίσεταις, δημούντοι στόντιο με χάρι έπειτας στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

— "Ε, δημούντοι χωρίσεταις, δημούντοι στόντιο με χάρι έπειτας στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

— "Ε, δημούντοι χωρίσεταις, δημούντοι στόντιο με χάρι έπειτας στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

— "Ε, δημούντοι χωρίσεταις, δημούντοι στόντιο με χάρι έπειτας στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

— "Ε, δημούντοι χωρίσεταις, δημούντοι στόντιο με χάρι έπειτας στόντιο κινηματογράφου.

— Σώπασε μερικές στιγμές και κατόπιν είπε πάλι:

— Λένε πώς δέν τό πάτε καθόλου περίφημα με τό σύζυγό σας... Σωπάστε... "Όλος δύ κόδωμος τό ξέρει αυτό..

δες για το Χόλλυγουντ ένα σωρό κοστούμια στόν καλύτερο ράφτη τοῦ Λονδίνου... Επειτα είνε καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου, καθώς καὶ τὰ πρώτα ἔξοδα μου ἔκει κάτω...»

—Μά, κύρι 'Ανσέλμο, τὸν διέκουμε ἡ Λουκιανή, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐπιθύμια νὰ πῶ στὸ Χόλλυγουντ...

—'Ακούσθε με ἀκόμα... Δέν πρέπει νὰ παρειηγήσετε δύσα σᾶς λέω! Μή βλέπετε οὐτό τίποτε ἄλλο, παρά μόνο φιλία κι' ἀφοσίωσι... Βέβαια, σᾶς ἀγαπῶ καὶ βαθειά μάλιστα!.. Δέν σκέψαμε, παρά μόνο ἔσας!.. Μή ἔχετε γοητεύσει!.. Μά δέν κατώρθωσα σκόμα νὰ σᾶς κάνω νά μ' ἀγαπήσετε... «Ιωσά θά τὸ κατορθώσων μια μέρα... Ποιος ζέρει...» Μά σᾶς δρκίζεται δὴ ἀνέρθετε στὴν 'Αμερικὴ μαζὺ μου, θά μείνω ἀπὸ πιστὸς φίλους σας καὶ δὲν θὰ βγῶ ποτὲ ἀπὸ τὸ ὅρια τοῦ σεβασμοῦ... Μήν τὸ ξεχνάτε αὐτό. Συγγνωμῆτε!.. Σᾶς ἀφήνω τώρα;... Σᾶς ἀφήνω!.. Ο σκηνοθέτης μὲ φωνάζει για νὰ ξαναρχίσουμε τὸ γύριον... «Μερεθύα...»

«Ένων ὁ 'Ανσέλμο ἀπομακρύόταν, ἡ Λουκιανὴ σκεφτόταν: «Τὶ κακό παῖδι πού είνε!... Κι' υστερά ύπάρχουν ἀνθρώποι πού τὸν κακολογοῦν... Ο 'Ιλαιρ, παραδείγματος χάριν!... Ο 'Ιλαιρ είνε ἀνόητος καὶ μοχθηρός!...»

Καὶ ἡ Λουκιανὴ βγῆκε ἀπ' τὸ στούντιο, μὲ τὴ σκέψη πόσο ὥραιο θὰ ταῦτα νὰ γινόνται θητοῖς τοῦ κινηματογράφου.

Όταν ἔφτασε μπρός στὸ ξενοδοχεῖο τῆς εἰδὲ τὸ συζύγο της στὸ μπαλκόνι, που περιμενε τὴν ἐπιστροφὴ τῆς καὶ τῆς ἔχομενος λούσες.

* * *

Μερικές μέρες πέρασαν...

Ο 'Ανσέλμο δυσαρεστιόταν τώρα ὀλοένα καὶ πολὺ μὲ τὴ Λουκιανή, ἡ ὄποια δεχόταν νὰ πηγαίνῃ μαζὺ του στὸν κινηματογράφο, στὸ Δάσος τῆς Βουλώνης, στὰ διάφορα ντανάγκ, μά χορίς νὰ δείχνῃ καθόλου δὴ ήταν ἐρωτευμένη μαζὺ του, πράγμα πού συνέθινε ταχύτατα μὲ ἄλλες γυναίκες.

Ο 'Ανσέλμο εἶχε ἔσδεμές αρκετά χρημάτα γι' αὐτές τὶς μικροδιακεδαίσεις, πράγμα πού τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Εἶχε φτάσει μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ δυστιητῇ πρὸς τὸν ἔκαντο του καὶ νὰ νομίζῃ πᾶν εἶχε χάσει τὴ γοητεία, πού ἔξασκούνται στὶς γυναίκες.

Τὴν ἐπομένη Τρίτη, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Νταρμπουάν, ένας μαντράχαλος, πού ἔκανε τὰ θελήματα τῶν ἔνοικων τῆς πολυκατοικίας, ὅπου ἔμενε δὲ 'Ανσέλμο, τοῦ ἔδωσε μᾶς ἐπιστολή. Πρὶν ἀκόμα δὲ 'Αισέλμο τὴ διαθέσει, χλώμασε ἀπὸ τρόμο.

Κι' ἀφοῦ τὴ διάθασε, κατέληξε στὸ ουμπέρασμα, διὰ τὸ μόνο πού ἔμενε νά κάνῃ, θάταν νὰ ἔξασφανιστῇ ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ τὸ Παρίσι. 'Ἄλλοι δέ, θὰ τὸν μάζευν καμμιὰς θράψαν στὴ γωνιά κάποιου δρόμου, μὲ μιὰ σφάρα στὴν καρδιά!..

—Συμβολαιογράφε! φώναξε ἀμέσως τὸ Νταρμπουάν, πού τὸν ἔλεγαν ἔτσι, γιατὶ φοροῦσε μάς παληγά ζακέτα χειμώνα, καλοκαριά.

Καὶ ὅταν ἔκεινος πλησίασε, πρόσθεσε:

—'Ακουσε, φεύγω αὔριο... 'Εκλεισα ἔνα συμβόλαιο διὰ τὸ θυραρό... Αὔτο τὸ κολασμένο μαρπατα-λασάρ. Καὶ φρόντισε νὰ μὴν πληρώσω πολλά για τὴν ξαφνική μου ἀναχώρηση..

Μετά τὸ πρόγευμα, δὲ 'Ανσέλμο πήγε στοῦ Ζακινόλ. Αὔτη τὴ φορά, ἔγινε δεκτὸς ἀμέσως.

—Τὶ είνε, 'Ανσέλμο; τὸν ρώτησε μ' ἀγωνία.

—«Ελαθα καινούργια ἐπιστολὴ ἀπ' τὸ Συριες... Νά, διάθασε!... Elv' ἀκόμα ποὺ ἀπειλητική...»

Ο Ζακινόλ πήρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴ διάθασε.

—Επειτα ἔρχισε νὰ σκέφτεται... «Ως τώρα δὲ Συριες δὲν ἀπειλούνταν, παρά μόνο στὸν 'Ανσέλμο...» Αν ξεθύμαισε στὸν 'Ανσέλμο τὴν δργή του, αὐτὸς δὲν μποροῦσε, παρά νά είνε ἔπωφελές γι' αὐτόν... «Ιωσά αὐτὸν νὰ τὸν ξεχωνῦσε κατόπιν...» Ετοι μάλιστα θὰ τὸν ὀπιττάσσεις ἀπὸ ἔνα συνένοχο, πού τοῦ στοιχίζει ἀκριβά...»

—Λοιπός, 'Ανσέλμο; τὸν ρώτησε ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Τὶ σκέφτεσαι νὰ κάνης;...

—Νά φύγω, Ζακινόλ! Ν' άνοιξε τὰ πανιά! Τὸ ταχύτερο μάλιστα... Δέν είνε καθόλου σωστό νά μείνω στὸ Παρίσι, στὴ στιγμὴ πού ἔχω γίνει δὲ στόχος ἐνός τύπου, τὸν διποίο τίποτε δὲν τρομάζει...

—Ω! Μου φαίνεται πῶς δὲν είνε καὶ τόδο τρομερά τὰ πράγματα, εἰπε δὲ Ζακινόλ. «Αν ήμουν στὴ θέσι σου, δὲν θὰ τὸ κουνούσα καθόλου!..»

—«Αν ήμουν στὴ θέσι μου, θὰ θρισκόσουν κιόλας χήλιες λεύγες μακριά ἀπὸ τὸ Παρίσι...»

—«Οχι... Σὲ βεβαίωνα όχι... Σκέφτηκα καλά... Αὐτές δὲ πτεινές δὲν είνε σοθαρές...»

—«Ἐγώ τὶς παίρων πολὺ στὸ σοθαρά... Κι' ήρθα νά σου ζητήσω τὰ εἰσιτήρια μου γιὰ τὸ τραίνο καὶ γιὰ τὸ σιδηρόδρομο... Ο Ζακινόλ σηκώθηκε ἀπότομα καὶ πήρε ψόφο στενοχωρητικό:

—Σὲ σάρημη στημήρα!... «Ως τὶς δεκαπέντε τοῦ μηνὸς, δὲν θέλω πεντάρα... κι' έχουμε δργάτι σήμερα. Κι' έχω δανεικά πήρα... Ξέρεις, μάς λείπουν τὰ ρευστά χρήματα κάθε τύχος...»

—Μήν δαστειεύσαι, Ζακινόλ...

—Δέν δαστειεύμαται καθόλου. Νά, δέν! Και χτύπως ἔνα κουδούνι. Η Ματθίλδη, η δανθή δακτυλογράφος του, μήπτε μέσα;

—Δεσποινὶς Ματθίλδη, τῆς εἰπε, πέστε τὴν δλήθεια, σαν νά μὴν ζητᾶ δὲ κ. 'Ανσέλμο ἔδω: Τὶ σᾶς απάντησα, δὲν μου μῆτησατε δὲ μισθὸς σας τὸ περασμένον μηνός;

—Νά περιμένω ὡς τὶς δεκαπέντε...

Μά, καθὼς δ Ζακινόλ τὴ δαπάνημα τὴν παραπάνω ἐρώτηση, τῆς είχε γνηθεῖ συνθηματικά.

—Εὐχαριστῶ, δεσποινὶς Ματθίλδη, τῆς εἰπε. Μπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε... Βλέπεις, 'Ανσέλμο, αὐτὰ συμβαίνουν συχνὰ στὴ δουλειὰ μου! «Πύραρχον στημές, πού δὲν ἔχω πεντάρα.

—Λοιπόν, μὲ ἀφίνεις έτσο;

—Θά οοῦ δύωσα δύσα γρείαζονται σ' ἔφτα μέρες. Μπορεῖς νά περιμένης καὶ μιὰ θδυσμάδα.

Καὶ, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, δ Ζακινόλ σκεφτόταν: «Σὲ μιὰ θδυσμάδα, δ Συριες δὲν τὸν ἔχη ξεκάνη καὶ θέλω συλληφθῆ κι' δ ίδιος. «Ετοι θά έφερθατο καὶ τὸν ένα καὶ τὸν δλλό...»

—«Οχι, απάντησε δ 'Ανσέλμο. Δέν μπορῶ νά πειριμένω καὶ μιὰ θδυσμάδα. Ήριο, πήρε πάντα μέρισματα έξω περιμένοντας τὴν θερινή πεντάρα...

—Τότε, φρόντισε μένος σου νά θρης τὰ έδοσα διλλούς τὸ πρώτο, θά έδειπνεις μερικούς φίλους του καὶ θὰ διανείζοταν ἀπὸ αὐτοὺς χρήματα για τὴ Γαλλία.

—Τότε, διλλούς μέρα, κατά τὶς τεσσερεσμισι. δ 'Ανσέλμο, θρησκόμενος ἀπὸ τὸ Νταρμπουάν, έτοιμης τὶς ποσοκευές του...

Τὴν διλλού μέρα τὸ πρώτο, θά έδειπνεις μερικούς φίλους του καὶ θὰ διανείζοταν ἀπὸ τὴν θερινή πεντάρα.

—Α! δὲν είχε κάνει τόσα ἔξοδα γιὰ τὴ Λουκιανή!... Νευριασμένος, θλαστημούσε σέ δυσδιάσταση στούντιο, θά έδειπνεις μερικούς φίλους του καὶ θὰ διανείζοταν ἀπὸ τὴν θερινή πεντάρα.

—Εξαφνά τὸ ηλεκτρικό κουδούνι τῆς πόρτας τῆς ειδούσου διπήγματος.

—Ο! 'Ανσέλμο άναπτήσεις κ' ἔγεινε ψόφο στὸ Νταρμπουάν, καὶ σταθή αἰκίνητος. Τὸ κουδούνι χτύπησε καὶ δεύτερη φορά... καὶ τρίτη... μ' ἐπισωπήν.

—Επειτα, μέσος ἀπὸ τὴν πόρτα, δικουάσα μιὰ γυναικεία φωνή, πού ρωτοῦσες κάποιουν ξενοδοχείου. «Δέν είν' ἔδω τὸ τέταρτο πάτωμα;»

—Ηταν ἡ φωνή τῆς Λουκιανῆς!

—«Ανοιξέ... Καὶ στρίψει...» εἰπε δ 'Ανσέλμο στὸ Νταρμπουάν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ή Λουκιανὴ μπήκε μέσα, γλωσσή, μέ τὰ μάτια ἀπλανή. «Έκθησες κ' ήταν τόσο ταραγμένη, ώστε δὲν μηλησε παρά έπειτα...»

—«Έτρεμε ἀπὸ σργή καὶ θλιψι. —Κύριος 'Ανσέλμο, εἰπε, δ ἀντρας μου δηλιγούσα μιὰ σκηνή φριχτή... Δέν θέλω, δὲν μπορῶ νά σᾶς ἑταναλάβω δύσα μου εἴπεις... Κι' δλλ' αὐτά μοῦ τάκανε γιὰ τὸ τίποτε... γιὰ τὸ τίποτε!... Δέν είχα τὸ παραμήκρο διδίκο...»

—Α! μά αὐτὸς πού μοῦ λέτε είνε πολὺ θλιψι... —«Α! στάνει πειά!... Φτάνει πειά!... Δέν μπορῶ νά υποφέρω!»

(Ακολουθεῖ)

• Ο Ζακινόλ σηκώθηκε καὶ πήρε ψόφο στενοχωρητικό...

